

Kilise Takvimi ve Litürjik İbadet üzerine-II

Kilise Takvimi / Litürjik İbadet

The Book of Common Prayer
Additional Alternative Lectionary
Alternative Service Book
Common Lectionary

İbadet Konusuna Genel Bakış

Belçika İnanç Açıklaması 32

... kilise yönetimi konusundaki
insan kaynaklı bütün yenilik ve değişiklikleri,
Tanrı'ya olan tapınmamızda
bizlere empoze etmek istenen
vicdanımızı her hangi bir biçimde
bağlayan ve zorlayan
bütün kuralları reddederiz....

surete yaklaşmak/ mısırdan çıkış,

I. Tapınmanın Ayrıcılığı

Tapınma, kilisenin önemli bir aktivitesi olup aynı zamanda doğru bir şekilde öğretmesi gereken bir uygulamasıdır. Tanrı halkı ve ile birlikte ve kişisel olarak hayatımızın bir parçası yapmak aynı zamanda yaratılışımızın da bir amacıdır. Suretinde yaratıldığımız Tanrı'nın lütuf tahtına yaklaşmaya Mesih İsa aracılığında cesaretimiz vardır (İbraniler 4:16). Ve Tanrı'nın bizi kendi suretinde yarattığında aynı zamanda içimize O'nu arama ve O'nunla paydaşlığa açıklık da koymuştur. Böylece Hristiyan hayatının en önemli uygulamasını doğru öğrenmek ve uygulamak, doğru öğretmek için tapınmaya dair Kutsal Kitap'ın ne öğrettiğini araştırıp öğrenmek her Hristiyan kişinin sorumluluğudur. Çünkü doğru yaptığımızı düşünürken eksik yaptığımız ya da unuttuğumuz şeyler de olabilir.

Kişiler çocukluklarından beri kiliseye gidiyor olsalar bile, toplu halde tapınmanın güzelliğini ve bereketini henüz yeterince anlamamış olabilirler. Tapınmayı yöneten önderler tapınma içindeki denge ve düzeni sağlayamamışsa kişiler tapınmaya dair bazı şeyleri eksik öğrenerekten tapınmanın esas önemini, esas işaret ettiği anlamı kaybetmiş olurlar. Bu yüzden de ne kadar süre ilahi söylendiği, ne kadar sürenin vaaz için ayrıldığı, toplu veya kişisel dualara ne kadar yer verildiği, sakramentlerin nasıl uygulandığı oldukça önemlidir. Çünkü bir tapınma toplantısı diğer bir çok bereketler yanında kişiye kiliseden çıkıp dünyaya gidebilmesi için, dünyaya tanıklık, uluslara ve Tanrı'ya gündelik yaşamda hizmet için gerekeni vermesi gerekir. Önderler bir ibadeti oluşturan unsurların birbirleriyle ilişkisini iyi anlamalı ve bunu cemaatin de

anlamasını sağlamalıdır. Bir tapınma toplantısı kişilere gerçek ruhsal tapınmayı sunabilmeli ve bunun devamını arzulatabilmelidir.

İsa ile Samiriyeli kadının konuşmasını hatırlarsak, kadın tapınılacak dağın neresi olduğundan emin olmak istiyor. Bir başka ifade ile tapınma için toplanılan yer neresi olması gerektiğini soruyor. İsa bu kadına “Kadın, bana inan, öyle bir saat geliyor ki, Baba'ya ne bu dağda, ne de Kudüs'te tapınacaksınız!” diye cevap veriyor (Yuhanna 4:21). Açıktır ki, samimiyetle tapınan insanlar tapınma için toplanılan yerden daha önemlidir. Çünkü Tanrı içtenlikle bir arada tapınan insanları görmekten hoşnut oluyor:

Yuhanna 4:23 Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya **ruhta ve gerçekte tapınacakları** saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor. 24 Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.

İçtenlikle tapınmak da, kim olduğunu bilmeyi, kime ait olduğunu bilmeyi, Tanrı'yı bilmeyi gerektirmektedir:

Yuhanna 4:22 Siz bilmediğinize tapınıyorsunuz, biz bildiğimize tapınıyoruz. Çünkü kurtuluş Yahudilerdendir.

Tanrı'ya tapınma ayrıcalığı ise bizlere sadece bu yaşam için değil sonraki yaşamda da verilmiş bir şeydir (Vahiy 4:9-11; 5:14). Böylece Tanrı sadece kendisine İsa Mesih'in bedeninde “ruhta ve gerçekte” tapınan kimseler arıyor (Yuhanna 4:23). Mezmur 14:2 ayeti de aynı gerçeği vurgulamaktadır:

RAB göklerden bakar oldu insanlara,
Akıllı biri, Tanrı'ya yönelen biri var mı diye.

Öyleyse kişisel ya da kilise ibadeti üzerine düşünüp araştırırken amacımız Tanrı'nın görkemidir, amacımız layık olmaktır; ve Tanrı'nın Sözünde açıklanana yaklaşmak ve Sözünde yasaklanandan uzak durmak ve reddetmektir:

Mezmur 29: 2 RAB'bin görkemini adına yaraşır biçimde övün,
Kutsal giysiler içinde RAB'be tapının!

Böylece Tapınmada Mezmur 29 Tanrı'nın görkemine layık bir şekilde yaklaşımdan bahsederken Mezmur 34 ise bunu birlikte (kalabalıkta, başkalarıyla) yapmaya teşvik etmektedir:

3 Benimle birlikte RAB'bin büyüklüğünü duyurun,
Adını birlikte yüceltelim.

Aynı şekilde Mezmur 95 (1-7) toplu halde yapılan bir tapınmanın heyecanına dikkat çekiyor. Tanrı'ya “**ruhta ve gerçekte**” tapınanların bu dünyada değişik işleri, değişik armağanları, değişik hizmet ve çağrıları olduğu halde Vahiy Kitabında tapınma sonsuz yaşamda birlikte yapacağımız bir sevinç eylemi olarak karşımıza çıkıyor.

Böylece tapınma, sonsuz ve kutsal olan Tanrı'ya yaratılışımızın gereği olan bağlılığı, Tanrı'ya olan ihtiyacımızı ifade ettiği gibi, ihtiyacımızın karşılanmasını da içerir.

Tanrı'nın bizi yaratmasına karşı bizim Tanrı'ya verdiğimiz cevap [ruhta ve gerçekte] tapınma sunmak olur. Hristiyan hayatı ve tanıklığı tapınma ile devam eder. Tapınma "Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya" vermenin (Matta 22:21) başlangıç ve devam adıdır; böylece yaratan ve kurtaran Tanrı'ya övgü, dilek, tövbe yakarılarıyla her şekilde O'na olan yaşamsal bağımızı ve ihtiyacımızı ifade ederiz. Bir anlamda bu şekilde Tanrı'yı yaratan, kendimizi de O'nun kulları olarak ifade etmiş oluruz.

Yaratılışa baktığımızda insanın gökte ve yerde olan her şeyden daha özel bir şekilde yaratıldığını görüyoruz. İnsan diğer yaratılmışlardan seçkin ve farklı bir şekilde yaratılıyor. Yeryüzünde başka hiç bir şey Tanrı'ya bu denli yakın ve ayrıcalıklı yaratılmıyor. İnsan hariç, gökte ve yerde yaratılmış olan hiç bir şey Tanrı'nın suretini taşıyor. Bu ayrıcalık ne anlama geliyor? Tanrı insanı düşünebilen, ölümsüz bir can ile donattı, ona bilgelik doğruluk ve kutsallık verdi, yasasını yüreklerine yazarak bunu yerine getirme gücü ve yaratıklar üzerinde egemenlik sürme yetkisi verdi. Aslında bu ayrıcalığımız bile her durumda bizleri Tanrı'ya yönlendirmek için kendi başına bir teşvik. Ancak günah bizleri yaratıldığımız ilk konumdan ayırdı. Düşüş Tanrı'ya yabancılaşma getirdi, insan Tanrı'nın sesinden korktu. Bu noktadan tapınmanın bizi yönlendirdiği esas amaca dikkat edin. Tanrı'dan korkan ve ondan kaçıp gizlenen insanın Vahiy kitabında Tanrı ile yüz yüze geldiğini görüyoruz. Düşüşten önce Tanrı ve insanın bahçede birlikte yürümesi ve paydaşlık içerisinde olması konumuna yeniden dönüş görüyoruz. İnsan Tanrı ile tekrar yüz yüze gelip O'nunla konuşuyor ve "Kutsal ve gerçek olan Efendimiz! Yeryüzünde yaşayanları yargılayıp onlardan kanımızın öcünü almak için daha ne kadar bekleyeceksin?" diye soruyor (Vahiy 6:10). Düşüş ile Tanrı'dan kaçan insana Tanrı'nın kendisi bizzat yaklaşıyor, insana dokunuyor: halkının gözlerinden yaşları siliyor (Vahiy 21:4). Böylece bu dünyada Tanrı'yla paydaşlık içine girdiğimiz ruhta ve gerçekte tapınmanın kendisi bile eskatolojik bir gerçeğin ön görüntüsünü oluşturuyor.

Diğer yandan Tanrı'nın Şabat gününü bizlere armağan etmesi toplu tapınmayı ayrıca teşvik eden ve gerekli kılan bir unsurdur. Tanrı bu günü kendisine ayırmamızı istiyor. Böylece Şabat günü dua ve tapınmaya ayrıldığı gibi, sakramentlerden pay almak, Kutsal Kitap çalışması ile Tanrı'yı tanımaya çalışmak, Tanrı Sözü hakkında daha derin bilgilenmek için araştırmak ve okumak, Tanrı'yı ve işlerini derin düşünerek ve merhamet hizmetlerine katkıda bulunarak Tanrı'ya adanmalıdır. Böylece kişiler haftanın diğer günlerinden daha fazla bir şekilde Tanrı'ya odaklanmış olarkten dünyasal işlerinden dinlenerek Kutsal Ruh'un kendilerinde güçlü bir şekilde çalışması için hayatlarını açmış olurlar. Bu da sonraki güne ve haftaya hayatımızdaki kötü yolları bırakma konusunda gerekli güç ve donanım ile hazır olmamız içindir.

Aslında bizler kilisede bir araya gelip Tanrı'ya tapınma ve övgü sunduğumuzda bir anlamda Vahiy Kitabındaki tapınmayı taklit etmiş oluyoruz. Ya da tersinden söylersek bu yeryüzündeki tapınışımız sonsuz Şabat günündeki daha büyük bir topluluk ile, her dilden ve her halktan oluşan bir topluluk ile yapacağımız büyük kutlamanın bir provasını yapmış oluyoruz. Yani bu yeryüzündeki Tanrı'ya topluluk olarak ayırdığımız

ve kutsadığımız Şabat günü bizi gelecekteki daha sonsuz olan esas Şabat gününe hazırlıyor.

II. Ruhta ve Gerçekte Tapınma

Yuhanna 2:19 ... «Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım.»

İsa Mesih insanların eli ile yapılmış olan yersel tapınağına gösterilen önemi, dikkati, saygıyı, tapınma için olan ayrılmışlığının kendi bedenine gösterilmesini istiyor. Tanrı Sözü Mesih'te beden alıp aramıza geldiği için (Yuhanna 1:1-3, 14) Tanrılığın bütün doluluğu da İsa Mesih'te bulunuyor (Koloseliler 2:9). Böylece İsa Mesih tapınmayı tapınak merkezli olmaktan çıkarıp kendisine yönlendiriyor. Böylece tapınma Mesih adıyla yapılması gereken bir uygulama olarak (Yuhanna 16:23, 26) havarilerden günümüze miras kalıyor (Elçilerin İşleri 4:30).

Böylece İsa “Nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada onların arasındayım” diyen vaadi (Matta 18:20), Tanrı'ya sadece İsa Mesih aracılığında gelebilme ayrıcalığında anlaşılabilir olmaktadır (Yuhanna 14:6). Bu gerçek Mesih sadece yeryüzündeyken değil, yeryüzünden fiziksel olarak ayrıldığında bile geçerli bir tapınma kuralı olmuştur:

Matta 28:20 ...İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim.

Zaten Mesih'in çarmıha gerilmesi sonucunda tapınaktaki perdenin yırtılması da (Matta 27:51) fiziksel bir merkezli tapınmanın sona erdiğini göstermektedir. Artık “Mesih Merkezli bir tapınma vardır. Aslında bu da Mesih'in hizmetinin en başında dünyaya getirdiği şeydir. Matta 4:3-10 ayetlerinde şeytanın Tanrı'ya ait yüceliği çalmaya çalışıp, tapınmayı Tanrı'ya sunulan bir şey olmaktan çıkarıp kendisine yönlendirmeye çalışsa da İsa Mesih'in sadece tek gerçek Tanrı'ya tapınma sunulmasına dikkat çektiğini görüyoruz. Böylece Mesih'in hizmetinin sonunda açıklığa kavuşan bu şeyler (Matta 28:20; 18:20, Yuhanna 14:6) aslında en baştaki amaca hizmet etmektedir.

Böylelikle Eski Ahit'in tapınak merkezli kurban sistemi Mesih'in çarmıha gerilmesi ile sona ermiş oluyor. Çünkü günaha karşılık Tanrı'nın adaletinin talep ettiği bedel çarmıhta dökülen en son kan, en kutsal kan ile ödenmiş oluyor.

Bu yüzden Şabat günü ile ilgili olarak İsa Mesih Ferisilerle tartışırken onlara ‘tapınaktan daha üstün olan şeyin kurban değil, merhamet’ olduğunu söylüyor (Matta 12:6-7). Aslında Eski Ahit halkı da kurban sunarken daha mükemmel bir kurban beklentisi içindeydiler:

Mezmur 51: 16 Çünkü sen kurbandan hoşlanmazsın,

Yoksa sunardım sana,

Yakmalık sunudan hoşnut kalmazsın.

17 Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur,

Alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı.

Bu gerçeği İsa Mesih zamanında da anlayan kimseler vardı:

Markos 12:33 İnsanın Tanrı'yı bütün yüreğiyle, bütün anlayışıyla ve bütün gücüyle sevmesi, komşusunu da kendi gibi sevmesi, tüm yakımlık adaklardan ve sunulan kurbanlardan daha önemlidir.

Böylece ruhta ve gerçekte tapınma dediğimiz şey Mesih merkezli bir tapınma olarak karşımıza çıkıyor. Ancak burada bahsettiğimiz şey kilisenin programına göre zaman ile sınırlı bir şey değildir. Bundan daha öte olarak yaşam, inanış, iman ile ilgili bütün her şeyi, birikimimizi ve üretimimizi de kapsar. Böylece ruhta ve gerçekte tapınma, Kutsal Ruh'un işaret ettiği şekilde Mesih'i yücelten bir yaşam ve tanıklıktır (Yuhanna 16:13-14). Bu da Filipililer 3:3 ayetinin işaret ettiği şeydir. Kutsal Üçlükte tek olan Tanrı'ya antlaşmasal bir bağlılık [sünnet], Tanrısal vaatlere güven, dünyaya ve kendi doğruluk işlerine güvenmeyen (Filipililer 3:4-7) bir iman hayatı... *"Mesih'in bedeninin günaha karşı ilk ve son kez sunulduğu"* gerçeğinde (İbraniler 10:10), kişinin kendisini DİRİ bir kurban olarak Tanrı'ya sunması (Romalılar 12:1)... Özünde Tanrı'nın emir ve yasaklarına dikkat edilerek düzenlenmiş bir yaşam [ve tapınma], tövbe ve iman ile devam eden bir yaşam; Romalılar Mektubunda (6:5-8, 11) yazıldığı üzere Mesih'in ölümünde ve dirilişinde O'nunla birleşmiş olarak eski yaratılışın çarmıha gerildiği, günahattan özgür bir diriliş yaşamı [ve tapınma]. Bu da yeniden doğmuş olarak Ruh'ta yaşamdır (Yuhanna 3:5-6).

III. Kutsal Yazılar ve İbadet

I.Timoteyus 4:13 Ben yanına gelinceye dek topluluğa **Kutsal Yazıları okumaya**, öğütte bulunmaya ve ders vermeye ada kendini.

Tapınma Kutsal Kitap merkezli olmalıdır. Yani vaazlar, ilahiler, dualar Kutsal Kitap'ı işaret etmelidir. Ayrıca yüksek sesli ve cemaatin anlayacağı bir lisanda Kutsal Kitaptan bölümler okunmalıdır. I.Timoteyus Mektubu tapınma içinde Kutsal Kitap okunmasını özellikle vurguluyor. Tarih boyunca Tanrı halkı tapınma içinde yüksek sesle Kalam okumuştur. Öyleyse bizim de bunu ciddiyetle yerine getirmemiz lazım.

Okumaları yerine getirmeden önce bu okunacak olan bölümü Tanrı Sözü olarak ilan ederiz. Ve okunan Sözü saygıyla dinleriz. Ve bunun bu şekilde devamı için de bu konuyu aynı şekilde dikkatlice öğretiriz.

Westminster İnanç Açıklaması Dini Tapınış ve Sept Günü hakkında öğretirken şunlara dikkat çekiyor:

XXI/5. Farklı vakit ve mevsimlerde, kutsal ve dini bir tavırla yerine getirilmesi gereken dini yeminlerin, dini adakların, ciddi oruçların, ve özel durumlarda sunulan şükranların yanı sıra, Kutsal Yazıların tanrısal bir korkuyla okunması, Söz'ün anlayış, iman ve saygıyla Tanrı'ya itaat ederek vicdanen dinlenmesi ve doğru bir şekilde vaaz edilmesi, lütuf dolu bir yürekten mezmurlar söylenmesi; ve ayrıca Mesih tarafından verilmiş sakramentlerin doğru bir şekilde verilmesi ve layık bir şekilde alınması, olağan dini tapınışın parçalarıdır.

Bu sebepten tapınma içinde Kutsal Kitap'ın okunması bir seçenek değil bir gereklilik olarak kabul edilmelidir. Çünkü Tanrı lütfunu Kutsal Kitap Okumaları, Vaaz ve Sakramentler aracılığı ile sunar. Kutsal Kitap Tanrı'nın değişmez Sözü ve Tanrı'nın tanıklığı olduğuna göre Kutsal Yazılar okunduğunda bunun anlamı Tanrı'nın halkına doğrudan konuşmasıdır. Kutsal Kitap okunduğu zaman Kutsal Ruh bu Söz ile birlikte çalışarak insanlara konuşur. Westminster İnanç Açıklaması Kutsal Kitap hakkında şöyle diyor:

I/5 ...Bununla beraber hatasız gerçekliği ve ilahi yetkisinden tümüyle emin olmamızın nedeni, Kutsal Ruh'un Söz aracılığıyla ve Onunla birlikte yüreklerimizde içsel olarak tanıklık etmesidir.

Böylece kilisede Kutsal Yazıları Tanrısal bilgelik ve kurtuluşumuz için gerekli iman esasları içindeki en üst standart olarak okur ve öyle ilan ederiz:

II.Timoteyus 3:14-15 Sen ise öğrendiğin ve güvendiğin ilkelere bağlı kal. Çünkü bunları kimlerden öğrendiğini biliyorsun. Mesih İsa'ya olan iman aracılığıyla **seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte olan Kutsal Yazıları** da çocukluğundan beri biliyorsun.

Reformcular *sola scriptura* [yalnızca Kutsal Yazılar] değil *tota scriptura* [bütün Kutsal Yazılar] esasını kabul etmişlerdir. Bu anlamda tapınmada Kutsal Yazılardan bazılarının değil tamamının okunmasına özen gösterilmesinin gerekli olduğudur:

II.Timoteyus 3:16 Kutsal Yazıların tümü Tanrı esinidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır.

II.Timoteyus Mektubundaki ayetlerde bir şey çok açık. Sadece Yeni Ahit değil "Kutsal Yazıların tümü" okunmalıdır. Çünkü Kutsal Yazıların TÜMÜ Tanrı esinidir. Bu yüzden de Kutsal Yazıların TÜMÜ İsa Mesih hakkındadır. İsa Mesih'in Kutsal Yazılar hakkındaki tanıklığına baktığımızda İsa Mesih Kutsal Kitap'ı üç bölüme ayırıyor; Yasa, Peygamberlikler ve Mezmurlar. Ve bütün bunların hepsinin birden kendisiyle ilgili olduğunu söylüyor:

Luka 24:44 Sonra onlara, «Ben daha sizlerle birlikteyken size şu sözleri söylemişim: 'Musa'nın Yasasında, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlarda benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektir'» dedi.

Bu sebepten Reformcular her hafta bir düzen içinde Kutsal Yazılardan okuma yapmayı daha fazla tercih ettiler. Okunacak bölümü önceden bildirerek okunan ayetlerin Kutsal Yazı yetkisinde olduğunu ve böylece Kitap'ın hangi bölümünden geldiğinin de anlaşılır olmasını sağladılar.

Diğer taraftan bazı reformcular Kutsal Yazılardan okunacak olan bölüm hakkında [vaaz değil] kısa bir açıklama yaparak okunacak olan bölümün kurtuluş tarihindeki yerinin halk tarafından anlaşılır olmasını istediler. Ayrıca geçen haftanın okumaları ile bu haftanın okumaları arasında bir köprü kurularak halka Kelamın öyle verilmesini tavsiye ettiler.

Kutsal Yazılarla dua edildiği durumlarda okunan bölümden sonra cemaatin derin düşünüp kendini sınaması, Tanrı ile baş başa kalması için kısa bir zaman tanınmalıdır.

Diğer yandan topluluk önünde dua eden pastörler buna önceden Kelam ile hazırlanmalıdır. Pastörler dua için ya da bir tapınma programının hazırlanması için bütün hazırlığını Kelama bakarak yapmalıdır. Böylece düşünmeden, hazırlıksız bir şekilde halk önünde dua etmek, halkı duaya teşvik etmeyebilir. Bu yüzden de Reformcular dua eden pastörlerin Kelama bakarak oradaki duaları kullanmasını özellikle tavsiye ettiler. Çünkü duanın doğru modeli Kutsal Yazıların içindedir. Diğer yandan Kutsal Yazıların içindeki ifadeleri ve kelimeleri pastörlerin kendi dualarına eklemelerini savundular. Çünkü her türlü dilek ve yakarışın doğru lisanı da Kelamın içindeki ifadelerdedir.

Kutsal Yazılarla dua konusunda dengenin nasıl sağlanacağı konusunda reformcular çok düşünüp dikkatli olmaya çalıştılar. Bazen kilise sadece her durum için yazılmış hazır dualara sıkı sıkıya bağlı kalırsa bu zaman içinde ezbere okunan ve yürekte düşünülüp tartılmayan sözler haline gelebilir. Diğer taraftan da hiç bir metne bakmayıp, hazırlanmış bir metne bağlı kalmadan hazırlıksız olarak dua etmenin de kendi içinde sakıncaları vardır. En azından yanlış şeyler söyleme riski vardır. Fakat Kutsal Yazılara bakarak ama yürek yakarışlarımızı da orada yazılı duaya katarsak bu güzel bir uygulama olacaktır.

Böylece bizler dua için önceden bir hazırlık yaptığımızda çok uzun bir dua yapmamıza gerek kalmayacaktır. Diğer yandan duanın içinde her türlü konu değil de esas amaç için olan konular olacaktır. Dualar aracılığı ile kimseye vaaz etme hatasına düşmeyeceğiz (sözü bir başkasını yargılamak için kullanmak).

Diğer yandan dualar Tanrı'ya Rab olarak hakkettiği saygıyı içermelidir. Dua ile Tanrı'nın önüne gelmek tanıdıklarımızla bir araya gelmekten daha ciddi bir şeydir. Duamız Tanrı'ya olan saygıyı ya, korkuyu da, sevgiyi de dengeli bir şekilde yansıtmalıdır.

Kilisede vaazı neden atanmış olan kimseler verir? Çünkü kilise bu kimsenin armağanını ve çağrısını görmüş ve onaylamıştır. Böylece vaazı yetkili biri verdiği gibi okumaları da Pastöre yakın olan herhangi bir kimse değil, atanmış bir kimse yapmalıdır. Böyle bir davranış bile kendi içinde Kutsal Kitap'ın ne kadar önemli bir standart olduğunu vurgular. Kutsal Kitap'ta topluluk önünde Kutsal Yazıları okuyan kimselerin atanmış kimseler olduğunu görmekteyiz:

Yasanın Tekrarı 31:9 Musa bu yasa'yı yazıp RAB'bin Antlaşma Sandığı'nı taşıyan Levili kâhinlere ve bütün İsrail ileri gelenlerine verdi. 10 Sonra onlara şöyle buyurdu: "Her yedi yılın sonunda, borçları bağışlama yılında, Çardak Bayramı'nda, 11 bütün İsraililer Tanrınız RAB'bin önünde bulunmak üzere seçeceği yere geldiğinde, bu Yasa'yı onlara okuyacaksınız. 12 Halkı - erkekleri, kadınları, çocukları ve kentlerinizde yaşayan yabancıları - toplayın. Öyle ki, herkes duyup öğrensin, Tanrınız RAB'den

korksun. Bu Yasa'nın bütün sözlerine uymaya dikkat etsin. 13 Yasa'yı bilmeyen çocuklar da duysunlar, mülk edinmek için Şeria Irmağı'ndan geçip gideceğiniz ülkede yaşadığınız sürece Tanrınız RAB'den korkmayı öğrensinler.

Bu yüzden de Westminster Uzun İlmihal şöyle öğretiyor:

156. Tanrı'nın sözünü herkes okumalı mıdır?

Tanrı'nın Sözünü topluluğun önünde herkesin okumasına izin yoktur. Ancak her insan, bunu kendi başına ve aileleriyle birlikte okumakla yükümlüdür.

158. Tanrı'nın sözü kimler tarafından öğretilmelidir?

Tanrı'nın sözü yalnızca öğretim armağanı olan ve bu göreve çağrılarak atanan kişiler tarafından öğretilmelidir...

Böylece Bizlerin Kutsal Kitap okumalarına gösterdiğimiz özen Kutsal Kitap'ın yetkisine gösterilmesi gereken özene işaret eder.

Kutsal Kitap yorumcuları Yasanın Tekrarı Kitabının Musa'nın vaazı olduğunu düşünürler (Yasanın Tekrarı 1:1, 5, 9). Musa bu uzun vaazının sonunda bir ezgi söylüyor (Yasanın Tekrarı 32), bundan sonra da bereketlemeyi veriyor (Yasanın Tekrarı 33). Bu gün bizlerin ibadet için baktığı ve halen kullandığı şekil zaten budur: Kutsal Yazıların okunması, vaaz, ilahi... Bir tapınma düzeni halen bu omurga üzerine bina edilmektedir.

Bu ayetlerde Kutsal Yazıların okunmasına yönelik uygulamalara baktığınızda günümüz kiliselerinin tapınma uygulamalarını gözden geçirmesi gerekecektir:

Yeşu 8:35 Böylece Yeşu'nun, yabancıların da aralarında bulunduğu kadınları, çocukları bütün İsrail topluluğuna, Musa'nın buyruklarından okumadığı tek bir söz kalmadı.

II.Krallar 23:1 Kral Yoşiya haber gönderip Yahuda ve Yeruşalim'in bütün ileri gelenlerini yanına topladı. 2 Sonra Yahudalılar, Yeruşalim'de yaşayanlar, kâhinler, peygamberler, büyük küçük herkesle birlikte RAB'bin Tapınağı'na çıktı. RAB'bin Tapınağı'nda bulunmuş olan Antlaşma Kitabı'nı baştan sona kadar herkesin duyacağı biçimde okudu.

Nehemya 8: 3 Ezra Su Kapısı'nın karşısındaki alanda kadınların, erkeklerin ve anlayabilecek yaştaki çocukların önünde, sabahtan öğlene kadar Yasa Kitabı'nı okudu. Herkes dikkatle dinledi.

Nehemya 8: 18 Ezra ilk günden son güne kadar, her gün Tanrı'nın Yasa Kitabı'nı okudu. Yedi gün bayram yaptılar. Sekizinci gün kural uyarınca kutsal toplantı yapıldı.

Yeremya 36: 6 Sen oruç günü RAB'bin Tapınağı'na git. Oradaki halka sana yazdığım RAB'bin sözlerini tomardan oku. Yahuda kentlerinden gelen halka da oku.

KAYNAKÇALAR:

I.Bölüm: Kilise Takvimi Üzerine

- Scott David Foutz, www.Quodlibet.net, On the Christian Year and the Use of the Lectionary,
- www.kencollins.com
- horeb.pcusa.org
- www.textweek.com
- www.rca.org
- Weekday Lectionary, a report by the Liturgical Commission May 1999, GS1341, General Synod of England, Church House Bookshop, London
- <http://www2.wcc-coe.org/pressreleasesen.nsf/index/feat-03-15.html>
- <http://www.textweek.com/yeara/christa.htm>
- Give Praise to God, James Montgomery Boice, edited by P.G.Ryken, D.W.H.Thomas, J.L.Duncan III, P-R Publishing, Phillipsburg, New Jersey, 08865-0817, USA

Dedication Festival/Kilisenin Tanrı'ya Adanması CHAIM, Fred Klett, Box 133, Glenside, PA 19038, (215) 576-7325 Web: www.chaim.org

II.Bölüm, Günlük Kilise Takvimi (Yıl-1/Yıl-2), Kilise Takvimi (A-B-C Yılı):

- The Christian Year, Lectionary, Calendar and Collects, Church House Publishing, London
- The Boof of Common Worship,1993 Westminster/Jhon Knox Press, Book of Common Worship, Kentucky
- 1997 The Lectionary BCP-ASB, SPCK Publishing, London
- 1999 The Lectionary CW-BCP-ASB, SPCK Publishing, London
- 2000 The Lectionary CW-BCP-ASB, SPCK Publishing, London
- The Book of Common Prayer, Protestant Episcopal Church in USA, The Church Hymnal Corp, 800 second ave, NY 10017, USA
- The Book of Common Worship, PCUSA, 1946

III. BÖLÜM: İbadet Düzeni İçindeki Unsurlar: İbadetin Açılışı, Mezmurlar ve Dua, İtiraf Duaları ve Yakarışlar, Aydınlanma Duaları, Aracılık Duaları, Rab'bin Sofrası için Dualar, Şükran Duaları, Ondalık ve Sunular, Tapınma İlahileri, Bereketleme ve Yüceltmeler

- Leading in Prayer, Hughes Oliphant Old, William B. Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, Michigan, USA.
- O Come, Let Us Worship, Robert G. Rayburn, Baker Book House, Grand Rapids, MI, USA.
- Give Praise to God, James Montgomery Boice, edited by P.G.Ryken, D.W.H.Thomas, J.L.Duncan III, P-R Publishing, Phillipsburg, New Jersey, 08865-0817, USA

Haftanın selamlama/bereketleme ayetleri:

<http://justus.anglican.org/resources/bcp/>

Ondalık ve Sunular

- Pastor's Annual, the Zondervan, 1997, Grand Rapids, MI, USA

IV. BÖLÜM: YARDIMCI NOTLAR

Rab'bin Sofrasından Sonra

- Patterns for Prayer, CDR, CRC publications, Grand Rapids, MI, USA

Vaftiz, Evlilik, Cenaze Töreni, Cenazenin Defnedilmesi, Hastalar İçin, Kilise Üyeliğine Kabul

- The Boof of Common Worship, 1993 Westminster/Jhon Knox Press,

- Book of Common Worship, Kentucky, USA.

Doğumdan Sonra Ev Ziyareti

İbadete Katılamayan için Rab'bin Sofrası, Kilise Görevlilerinin Atanması

- The Book of Common Prayer, Protestant Episcopal Church in USA, The Church

- The Book of Common Worship, PCUSA, 1946

Kilise Görevlilerinin Atanması, Cemaatlerin Birlikte İbadeti, Misyoner Gönderilmesi, Misyon ve Müjdeleme

- 1997 The Lectionary BCP-ASB, SPCK Publishing, London

- 1999 The Lectionary CW-BCP-ASB, SPCK Publishing, London

- 2000 The Lectionary CW-BCP-ASB, SPCK Publishing, London

V. BÖLÜM:

DIĞER OLAYLAR

- 1997 The Lectionary BCP-ASB, SPCK Publishing, London

- 1999 The Lectionary CW-BCP-ASB, SPCK Publishing, London

- 2000 The Lectionary CW-BCP-ASB, SPCK Publishing, London

- The Boof of Common Worship, 1993 Westminster/Jhon Knox Press, Book of Common Worship, Kentucky